

svrchu vyloženo. Zajisté nebude lze říci, že vstoupila do zaměstnání osoba, jež chorobou svou poutána jest na lože po případě osoba jakékoliv práce neschopná, poněvadž nelze o ní říci, že sebe, resp. svou pracovní schopnost dala zaměstnavateli k dispozici a tento s ní disponuje. O takový případ však nejde, když stížnost sama připouští, že M. po tři dny u firmy pracoval a za tři dny i mzdu, třeba poměrně malou obdržel. Že snad v některých případech možno by bylo i zákon obcházeti, nelze ovšem a priori popřít. Ale pro nedostatek pozitivního předpisu, dle něhož by osoby nemocné, k práci méně neb jen málo schopné, přes to, že do pracovního poměru vstupují, nestaly se členy nemocenské pokladny, nelze ani tuto námitku stížnosti shledati důvodnou. . . .

Č. 3251.

Nemocenské pojišťování dělnické: Za den vzniku onemocnění jest považovati den, kdy lékařské ošetření a poskytnutí léků se stalo nutným, a nikoliv den, kdy došlo k faktické realizaci nároků podle § 6 č. 1 a 2 nemoc. zák.

((Nález ze dne 15. února 1924 č. 2541).)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 975 adm.

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v L. (adv. Dr. Rudolf Rabl z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Ve sporu Všeobecné veř. nemocnice v K. s okr. nemoc. pokladnou v L., rozhodujíc podle § 66 nem. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., vyslovila zsp v Praze rozhodnutím z 30. září 1921, že posléz jmenovaná pokladna jest podle § 8, odst. 3 cit. zák. povinna nahraditi řečené nemocnici útraty vzešlé ošetřováním člena svého Víta N. v této nemocnici od 17. února do 5. března 1921, tudíž za 17 dnů částkou 221 K, z těchto důvodů: Dle spisů jest nesporno, že ošetřovaný zaměstnán byl v l-ských textilních závodech v K. ode dne 11. ledna do 26. ledna 1921 a byl členem pokladny. Ježto dle dobrozdání úředního lékaře onemocněl ve smyslu nem. zákona dne 10. února 1921 a byl v mezidobí od 26. ledna do 10. února 1921 bez výdělku, nabyl nároku na pojistné dávky ještě v zákonité lhůtě § 13 č. 3 nem. zák. ve znění novely z 15. května 1919 č. 268 Sb., a tím i výše jmenovaná nemocnice nároku na hrazení 4nedělního léčebného dle § 8 nem. zák.

Odvolání okr. nem. pokladny v L. žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl z důvodů shora uvedených a v další úvaze, že i podle vyjádření zdravotního oddělení zsp-é ošetřovaný onemocněl ve smyslu nem. zák. již 10. února 1921.

O stížnosti uvážil nss toto:

Dle ustanovení § 13 č. 3 nem. zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. zachovává se osobám, vystoupivším ze zaměstnání pojistně povinného, pokud jsou bez výdělku a zdržují se v území republiky čsl. nárok na nejmenší pojistné dávky, uvedené v §§ 6—8, třeba neplatily příspěvků,

nabyly-li v určité lhůtě po svém vystoupení ze zaměstnání nároku na tu kterou pojistnou dávku. Tato lhůta rovná se době, po kterou osoby tyto naposledy nepřetržitě byly v pojistně povinném zaměstnání, činí však nejvýše 6 týdnů.

V tomto případě není sporu o tom, že Vít N. zaměstnán byl v textilních závodech v K. po 16 dnů, t. j. od 11. ledna do 26. ledna 1921, že u okr. nem. pokladny v L. byl jmenovanou firmou dne 11. ledna 1921 k pojištění přihlášen a 26. ledna 1921 odhlášen, dále že dne 17. února 1921 byl přijat do všeob. veř. okr. nemocnice v K. a dne 5. března 1921 od tamtud z ošetřování propuštěn.

Také není sporu o tom, že shora naznačená zákonitá lhůta ode dne vystoupení Víta N. ze zaměstnání, t. j. ode dne 26. ledna, trvala do 11. února 1921.

Spor jest pouze o to, zda Vít N. onemocněl ve smyslu zák. a tím nabyl nároku na pojistné dávky ještě před uplynutím řečené lhůty t. j. — jak uznal žal. úřad — nejdéle dne 11. února 1921 anebo — jak tvrdí stížnost — později, zejména pak v den 17. února 1921, kdy přijat byl do nemocnice. Námitku posléze uvedenou opírá stížnost o tvrzení, že Vít N. před 17. únorem 1921 vůbec nebyl léčen a proto že dlužno den 17. února 1921 považovati za počátek jeho onemocnění; poněvadž tento den není již v ochranné lhůtě, skončivší dne 11. února 1921, není stěžující si pokladna povinna platiti útraty léčení, které vznikly teprve dne 17. února 1921.

Nss nemohl názor stížností hájený uznati důvodným. Vyslovilť již v několika nál., ku při. v nál. Boh. 975 adm. právní názor, že za den vzniku onemocnění považovati jest den, kdy lékařské ošetřování a poskytnutí léků se stalo nutným a nikoliv, kdy onemocnělý se dostavil k lékaři anebo do nemocnice, pokud se týče, kdy došlo k faktickému poskytnutí lékařské pomoci, léků a k výplatě nemocenského, tudíž k faktické realizaci nároků podle § 6 č. 1 a 2 cit. nem. zák. Stal-li se pojištěnec potřebným lékařského ošetření a léků před uplynutím ochranné lhůty v § 12 č. 3 nem. zák. stanovené, je lhůstějno, kdy nárok jeho byl realizován.

Ježto stížnost neobsahuje žádných jiných námitek bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3252.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): Které právní normy platí na Slovensku ve příčině nemocenského pojištění?

(Nález ze dne 15. února 1924 č. 2602).

V ě c: Dr. Mořic H. v N. Z. proti ministerstvu sociální péče (min. kom. Dr. Jan Kvapil) o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 21. října 1922 uložila městská rada v Nitře na základě § 156 resp. § 194 zák. čl. XIX z roku 1907 Dru Mořici H., advokátu v Nových Zámčích, aby za svého zaměstnance Karla K. pojistné příspěvky 885 K 43 h ve smyslu posl. odst. § 12 cit. zák. čl. do 15 dnů zaplatil nitranské okresní dělníky pojišťující pokladnici.